

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

ДНЕВЕН РЕД	3 стр.
ПРИСЪСТВУВАЩИ	4
ОТКРИВАНЕ	4 ^a
предс. Чавдар Добрев	4
ИЗКАЗВАНИЯ	
Георги Саев	4
Владимир Каракашев	7
Банчо Банов	12
Николай Николаев	13
Васил Стойчев	13
Любомир Кабакчиев	15
Димитър Канушев	18
Любомир Кабакчиев	21
Николина Лекова	21
Славка Славова	22
Рачко Ябанджиев	25
Никола Петков	27
ЗАКЛЮЧИТЕЛНО ИЗКАЗВАНЕ	
предс. Чавдар Добрев	28
ЗАКРИВАНЕ	
предс. Чавдар Добрев	36

НАЦИОНАЛЕН АКАДЕМИЧЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

ЗАСЕДАНИЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЪВЕТ

Стенографски протокол

София, 12 юни 1980 година

/Открито в 12,50 часа/

- 0 -

Д Н Е В Е Н   Р Е Д

1. Обсъждане на постановката "Двубой" от Иван Вазов на гост-режисьора Никола Петков.

- 0 -

ПРИСЪСТВУВАТ:

Чавдар Добрев - председателстващ
Георги Саев
Димитър Канушев
Банчо Банов
Славка Славова
Владимир Каракашев
Николай Николаев
Любомир Кабакчиев
Рачко Ябанджиев
Николина Лекова
Васил Стойчев
Крум Табаков
Александър Панков
Михаил Петров
Никола Петков
Добромир Петров

ОТСЪСТВУВАТ:

Дико Фучеджиев - в Париж
Антония Каракостова
Филип Филипов
Енчо Халачев
Крикор Азарян
Ружа Делчева
Маргарита Дупаринова
Виолета Бахчеванова
Георги Челкелов
Кирил Неделчев

О Т К Р И В А Н Е

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Откривам заседанието на художествения съвет. Др. директор е извън страната. В негово отсъствие трябва да проведем съвета, тъй като премиерата е насрочена за вторник. Утре е насрочена пресконференция.

Видяхте спектакъла. Една част от членовете на съвета, както виждам, липсва - едни по обективни, други по причини, които на мене не ми са известни.

Имате думата за изказвания.

И З К А З В А Н И Я

ГЕОРГИ САЕВ: От гледаната репетиция моите впечатления са твърде противоречиви. От една страна, аз оценявам въображението на режисьора, неговия подход да реши тази тридействена глума на Вазов като шарж и именно изхождайки вече от това негово решение, именно, че това е фарс, който допуска съчетанието, изисква съчетанието на фантазията с подробности, с детайли от бита, от ежедневието, аз го възприемам като подход.

Оценявам именно това въображение, което още от началото в първата част като вълна от хрумвания, от приспособления, което се отразява и в работата на сътрудничеството между режисьор и актьор.

Тука ми направиха впечатление Кавадарков в първата част, който представя опиянението на самовлюбения, патоса на журналиста, неговата лекота, деликатност в рисунъка. И аз повече лично считам, че в този ключ, който е търсил режисьорът, по-члизо се доближава Кавадарков като решение.

От друга страна, също оценявам и работата на Велко Кънев

който е много по-остър, който се доближава някъде до гротеската. В този план е потърсен и Радичев, образът на Радичев.

Мисля, че общо взето актрисите също са се съобразили с цялостното решение на тази глума, шаржово решение, и тука бих изброил и Стефанова, и Виолета Бахчеванова с това обобщение на пошлостта, Амалия на Ванча Дойчева, да не изброявам всичките жени

Прави ми впечатление обаче, че двата образа, които се изпълняват от Желязков и от Стефчо Димитров, някакси като че ли увисват. Те се задоволяват с елементарните функции по пиеса.

На тях двамата им липсва комедийното очарование, но те защитават две тези. Единият доказва, че може да се състои дуелът, а другият - поне аз така го разбрах, дали съм прав не знам пък обратното. Но скептицизмът на Стефчо Димитров вече като че ли натежава.

От друга страна пък Любчо Желязков не се включи в играта
ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Той не може като натиурел.

ГЕОРГИ САЕВ: Това е друг въпрос като натиурел, но все пак тези образи съществуват на сцената.

Това е положителното, което ми направи впечатление.

Но красивото естествено е една широка категория, която включва, би могло да включи и грозното, и грубите неща, но никогата незавършените неща. В този смисъл аз не възприемам вече допуснатата еkleктика и незавършеност на допуснатото в мизансцена изобилие от приспособления в актьорската игра, тази самоцелност, която натежава, която прави дори еднообразна втората и третата част вече като търсения. Някакси като че ли актьорите започват да се повтарят, самата комедия не носи нови събития в интригата, за да ни държи будно любопитството, а актьорите вече наистина, както казах, като че ли се изчерпват. И лично моят интерес се предизвиква, провокира от отделни реплики, от отделни хвърлени

интересни думи.

Аз мисля, че съвременният режисьор не трябва да се възприема, аз не го възприемам като някакъв Джеймс Бонд с разрешение да убива драматургията. Т.е. когато доказва или когато оспорва някаква мисъл на автора или го допълва, има за задача не безпоощадно да подходи към него, а с някаква любов, и да доказва това убедително на сцената.

Докато втората част е доста разтегната в ритъма, доста оставена вече на решението на отделните актьорски виждания, то в третата част, третото действие режисьорът изцяло се отклонява от замисъла на Вазов, който според мене много в цялостната композиция на пиесата е по-идейно изведен, по-извисен. Има там една реплика, доколкото си спомням - те накрая казват, че заради отечеството се лишават от двубоя. Това е в същност идейният финал. Те са жалки нищожества. Именно при тях не може да се осъществи този дуел.

Тука се изтъква и лицемерието. Докато в крайна сметка третата част, както я решава режисьорът, се явява като деус екс машина полицията, която решава двубоя и която лично мене не ме убеждава. Да оставим това, че третата част изцяло е един етюд, в който доминира Антон Радичев, разиграването на предметите, обиграването т.е. на тези предмети, които се вадят един по един от това, и би могло до безкрайност да продължи това обиграване на сцената. Обезсмисля се някак тази трета част.

Аз мисля, че тези импровизационни форми, тази театралност защото фарсът все пак, както трагедията, казваше Бентли, е квинтесенцията на драматургията, така и фарсът е квинтесенцията на театъра. Аз възприемам именно тези търсения на режисьора по линията на въображението, приспособленията и т.н. Но лично аз мисля, че това трябва да бъде овладяно по-осмислено, по-изчистено, с една

по-голяма деликатност, повече вкус. И в тази насока би трябвало да бъдат по-нататъшните репетиции до премиерата.

Същите недостатъци, които наблюдавахме в "Милионерът", сега се повтарят. Въображението при Кольо Петков, когато аз много ценя като режисьор, някакси като че ли не е овладяно, някакси като че ли винаги натрапчиво, с насилие се налага над текста, над образите и над автора.

Смятам, че в това отношение би трябвало да се помисли и в тази насока да се продължи работата.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Доста е трудно веднага след спектакла да събера мислите си. Аз в същност гледам за първи път, тука, доколкото разбрах, др. Саев е гледал два пъти, казваш от миналата репетиция.

ГЕОРГИ САЕВ: Не, сега за първи път.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Не те разбрах.

Мисля първо, че това е един репертоарен успех на Националния театър. Много е добре, че най-после Иван Вазов - патронът на театъра се явява на сцената. Мисля, че от доста време не беше се появявал този голям български драматург. Появява се, за да се убедим отново, че той е един голям автор и много интересен драматург, по-добър от някои съвременни комедиографи главно поради това, защото магията на неговото слово, на неговия език дава възможност да се изградят много интересни характери.

Аз доста бих се затруднил да определя жанровите очертания на тази пиеса. Според мене тя клони в някои отношения към една комедия на характери, въпреки че авторът е турил "глума". Разбира се в нея има и много фарсови ситуации, които се редуват с много голямо композиционно майсторство.

Но все пак на мене ми се струва, че в тази комедия, особено в първите нейни две части, ако може така условно да я раз-

делим на три, преобладава движението на характерите.

Мисля, че режисурата е подходила много правилно към драматургията, стремейки се, от една страна, да характеризира колкото се може по-плътнo образите, особено на двамата главни герои и от друга страна, да потърси в отделни моменти това, което Кольо Петков според мене направи по много убедителен начин в постановката на "Миллионерът", бих казал по блестящ начин, в някои моменти известно отстранение на актьора от образа - нещо, което е една много съвременна тенденция в съвременния театър при постановка на подобен род драматургия.

Мисля, че по линия на този режисьорски замисъл най-значителен е успехът на Велко Кънев. Мисля, че този актьор, който непрекъснато прогресира пред нашите очи от роля в роля, друг е въпросът, че може би трябва да му се даде известна почивка, тука отбелязва нов значителен успех.

Мисля, че Кольо Петков и тука показва, колебая се дали в по-малка или в по-голяма степен колкото "Миллионерът", "Миллионерът" е по-цялостен спектакъл, въпреки че ние гледаме един спектакъл в движение и не би трябвало да говорим за него като свършен факт, показва, че той владее изкуството на комедията, много чувство за хумор, много импровизационна лекота и великолепно усещане за комедийния детайл. Даже в общо взето недобре организираната последна част на пиесата - разбирам разпита и претърсването - даже и там има няколко великолепни находки - находките с връзването на белезниците един до друг в героите.

Общо мисля, че и Стефанова, и Кавадарков се приближават до това внушение, което има Велко Кънев в ролята на Чушкарков.

Мисля, че подходът на режисурата е верен. Друг е въпросът че някои неща не са улегнали докрай и аз сега ще говоря съвсем накратко главно според мене какво още не достига, като ще избяг-

вамвам някои подробности, които може би режисьорът сам вижда и без нас.

Първо, категорично възразявам да се дописва текст на Иван Вазов от актьорите! Категорично възразявам! Пиесата е толкова смешна! Мисля, че и Велко Кънев, и Кавадарков нямат повече писателско майсторство от Иван Вазов, за да го дописват. Не е необходимо да се дописва класикът, още повече че аз не виждам необходимост от това дописване. Аз съм чел пиесата преди 15 години и не мога сега да кажа точно кое е дописано, аз просто забравих, но тосе чувствава веднага като едно чуждо тяло в тъканта на тази драматургия, толкова органична...

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: То се чувствава.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: ... защото Вазов е един изключително органичен български писател, може би най-органичният. В него между характер и слово има едно изключително единство.

Възразявам срещу това по принцип - да се дописва този текст.

Ако спектакълът беше построен между другото така, както аз очаквах - с куплети, с пеене, с интермедии и т.н., това е вече друга работа, това е вече съвършено друго нещо. Но тука така, както е поставено, мисля, че подобна импровизация, подобни свободия от страна на актьорите противоречат по принцип на режисьорския подход към драматургията.

Втората ми бележка е принципална. Тя се отнася до режисурата, т.е. до актьорите и до режисурата. Струва ми се, че тук много като една негативна тенденция в цялата постановка се забелязва стремежът много да се играе текстът. В някои актьори, особено в Антон Радичев, страстта е всяка реплика да се играе, на всяка реплика или на всяка по-ефектна фраза да съответствува някакво пластическо приспособление - нещо, което затормозва не сам

възприятието, но затормозва и цялостното развитие на действието. Мисля, че Кольо Петков ме разбира какво искам да кажа. Текстът много се обиграва.

Този текст според мене няма нужда от това обиграване. Той е толкова свеж, толкова смешен, още веднъж повтарям - толкова органичен, че това обиграване е в противоречие с логиката на характерите и на развитието на действието. Това е втората ми бележка по принцип. Не мога да бъда много конкретен.

И третата ми бележка. Мисля, че като че ли малко късно се свиква художественият съвет, ако премиерата е във вторник. Доколкото зная, има главно представление, има и репетиции. Мисля че има представление. Утре е представление и сутринта събота и неделя, доколкото знам, има представления. Но мисля, че последната част на спектакъла е най-уязвима. Имам пред вид разпита и претърсването. Това нещо е поне три пъти по-удължено, отколкото трябва да бъде удължено по драматургия. Даже хубавите режисьорски и актьорски находки, които безспорно има в тази последна част на пиесата, се губят в тази безкрайна обстоятелственост на актьорската игра, особено на Антон Радичев, който оставя много приятно впечатление в първите две части на спектакъла, в последната част се губи всякаква мярка, едно безкрайно разточване, едно безкрайно играене на текста, непрекъснато всяка фраза поглед, присмислене, блъскане, вързване и т.н. и т.н.

Мисля, че тази последна част, ако примерно, условно говоря, трае половин час сега, трябва да трае не повече от десет минути реално време, реално сценично време. Защото иначе това ваде не като мистер Сенко от този сандък на тези работа - това може, както ми каза Георги Саев още по време на спектакъла, още половин час спокойно може да се разиграва този сандък.

Мисля, че спектакълът губи от това. Първите две действия

са много по-целенасочени и аз съветвам Никола Петков да съсредоточи вниманието си, ако има такива репетиции, а според мен на всяка цена би трябвало да има репетиции, върху тази последна трета, говоря условно, на постановката, която трябва да се прередактира сценично. Много обстоятелствени реакции, еднообразни реакции. Самият Антон Радичев, който пак казвам остава приятно впечатление, започва в последната част на спектакъла да повтаря своите приспособления и да играе непрекъснато на една и съща нотка да натиска. Ние го видяхме, че тоя Каракалпаков ли беше, този побойник и женкар, тази нотка, тази тема вече се играе един път, играе се втори, играе се трети, играе се пети, играе се дванадесети, играе се петнадесети път и така стана като български театър - всичкото се подчертава, няма лекота.

Така че аз мисля, че режисурата би трябвало да насочи вниманието си преди всичко това. Тука е ахилесовата пета на постановката.

Искам да обърна внимание, и с това завършвам, профилактично да кажа нещо, на това. От дългите впечатления, които имам в българския театър, включително върху Националния, мисля, че подобни спектакли са заплашени доста сериозно, говоря по принцип разбира се, не пророкувам, аз само профилактично казвам, на десетото-дванадесетото представление вече не само актьорски текст се говори, който го няма, но да стане действително една глума в кавички, която да разруши сериозните художествени завоевания, които има особено в първите две трети на спектакъла, и да се наруши всякаква мярка и да се превърне въобще в балаганщина, която според мене не отговаря нито на името на Вазов, нито на името на Националния театър.

Това са моите бележки.

БАНЧО БАНОВ: Аз мисля, че ние трябва да почнем с едно - спектакълът е много смешен и всеки, който е имал така или иначе работа с този деликатен жанр - смеха, знае колко трудно се прави смях. Мисля, че трябва първо да оценим добре това обстоятелство - тука смях има, публиката се смее.

Сега разбира се аз усещам и всеки ще каже втория въпрос. Като се покаже един задник на сцената, също може да се смеят хората. Извинявам се за грубия израз.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Зависи от задника. /Смях/

БАНЧО БАНОВ: Зависи вече този смях как ние ще го поднесем, този смях какъв смях ще бъде. И двамата наши колеги, които се изказаха, мисля, че усетиха тази противоречивост в спектакъла. В желанието си да има една актьорска свобода, да има едни актьорски приспособления, да има една такава пищност на актьорската пластика, на мене ми се струва, че има просто някои доста солидни прекалявания - актьорите започват да се любуват на възможностите си да изтръгнат смях, започват да го искат вече смеха и това според мене преобръща стрелката в другата страна и започват някои неща да звучат вече не фарсово, а на мене ми се струва балагански панаирно, което смятам, че не е за нашата сцена.

Струва ми се - тука аз ще изкажа едно мое мнение съвършено лично - че разбира се не трябва никъде да се дописва Вазов, но ми се струва, че можем да си позволим нещо друго - в спектакъла да дадем на друго място паузата. Абсолютно съм съгласен с др. Каракашев, че трябва да се съкрати третата част. Но ако тя се съкрати там, тя ще остане наистина 15 минути и аз усещам режисьора, който иска, който постоянно натяга, натяга ритъма и затова раздължава сцената, защото му трябва този фарсов ритъм да го постигне накрая.

Моето предложение е след сцената "отивам при градоначал-

ника" на Райна - мома англичанката, там да бъде паузата.

Идването на Тихол Чушкарров, който до голяма степен повтаря някои неща от първата част, ще звучи според мене много по-добре като начало на втората част.

ЛЮБОМИР КАБАКЧИЕВ: Аз мисля в същата посока, но не разбрах къде.

БАНЧО БАНОВ: Точно сцената свършва с Райничка, "отивам при градоначалника", там се получава една дупка, докато пристигне Тихол Чушкарров с некролога, като че ли от тука започваме, в края на първата част, началото на спектакъла. И на мене ми се струва, че много по-хубаво ще бъде, великолепно начало на втората част с идването на некролога, ще имаме много смешната сцена в началото с "няма мама, няма тата" и ще имаме възможност да нагнетим до края финала. Това е втората ми забележка.

Третата ми забележка е такава. Настъпил е най-трудният момент за един творец, особено в хумора. Като си измислил 50 смешни неща, да избереш от тях 5-те, които да струват за другите 50. Понеже аз познавам таланта на Кольо Петков, мисля, че той трябва съвсем безпоощадно, с отчуждение да погледне на спектакъла си и да избере. Мисля, че спектакълът ще бъде също така смешен.

Тука др. Каракашев каза, че спектакълът не е и аз потвърждавам - дайте да се разберем, това не е комедия на характери. Това си е чист фарс, но трябва да играем фарс, който се играе на сцената на Националния театър, с целия мублясък, с целия му вкус, с цялото му шампанско, а не така малко панаирски, селски, битов фарс.

Това ми са бележките.

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ: Искам да се присъединя към това, което каза др. Саев, меко казано. Споделям всичко, казано от него.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: Аз никога не съм бързал и не бързам да се

изказа, но ми се струва, че ние трябва да се зарадваме на представлението и то да се зарадваме от това, че на сцената, на нашата сцена именно има един смях, който отдавна го нямаше и който е много нужен като репертоарна политика, като нещо,^{от} което театърът има нужда, и за което половината от хората, които присъствуват тук, винаги са пледирали - за това, че в нашия репертоар липсва комедията.

При разпределението още аз ви изказах тревогата си от това, че трудно ще му бъде на Кольо Петков след успеха му на "Миллионерът" и естествено е сега, че някои от хората ^с поставят веднага "Миллионерът" с тази пиеса. Но на мен ми се струва, че много място за съпоставка няма. Тука се е получил един нов спектакъл, със свое лице. Той е успял да избяга в много отношения от работата си над "Миллионерът".

Естествено всеки режисьор ще повтаря неща, така както и всеки актьор повтаря. Но за щастие на мене ми се струва, че тука и актьорите много малко повтарят от нещата, които имат в "Миллионерът". Естествено е, то си е в актьорската природа, че някои неща ще се повтарят.

Но на мене ми се струва, че тука всички са си намерили неща, които им дават възможност да избягат от тези повторения.

Хубавото е, че има този смях и този смях трябва да ви кажа, че от тука нататък ще расте. За тях това е първа среща с публика, тревогите им бяха много около постановката, около пиесата.

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: Смяхът ще расте.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: Смяхът ще расте, Рачко. И мисля, че не в лоша посока. Той ще расте според мене в хубава. Зависи. Някои актьори са склонни към разваляне на спектакъла след това, но струва ми се, че тука има възможност да се запази спектакълът и

да се търси тъкмо да му се запазят най-хубавите черти.

Ако избързах да взема думата, то е от това, което Банчо каза, от това, което чух от др. Саев, че каква е в края на краищата тази пиеса. Заговори се за скеч, за фарс, за комедия, за сатира, комедия на характерите. Всеки режисьор може да го направи така, както си иска. От всичките тези неща всеки режисьор би могъл да избере едното и да го направи. И тогава, струва ми се, ние ще съдим по намерението му как да го прави.

На мене ми се струва и искам да поздравя режисьора в това, че най-правилното е това, което си го е написал дядо Вазов - че това си е една глума и така, както аз я разбирам тази дума глума, струва ми се, че и спектакълът е направен така. Точно глума. Аз не знам дали тази дума има превод на друг език. Дали е турска.

БАНЧО БАНОВ: Шега. Русизъм, руска дума.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: Но ми се струва, че това си е една глума и ние не бива да търсим от тука нататък. Една игра според мен. Глума си е това - игра.

И затова ми се ще да приветствувам режисьора и художника и музикалното оформление за успеха им, че те успяха да направят едно празнично представление, на което много да не се замисляме какво е - сатира или скеч, а една шега, една глума, една игра, която според мене има много място на нашата сцена, именно на нашата сцена.

ЛЮБОМИР КАБАКЧИЕВ: Не съм много подготвен да се изкажа и нещо много ме боли, но ще се опитам да се изкажа с най-доброто желание ако може моето изказване нещо да помогне.

Първо наистина се радвам, че една такава пиеса влиза в нашия репертоар. С всяка вазова пиеса за сетен път откриваме колко голям, великолепен, изумителен автор е. Това не случайно

го казвам, не откривам Америка, но ще свържа мисълта си с него.

И второто нещо, което бих искал да отбележа, е, че едно изобразително решение, последователно и точно, и един стил, избран от режисьора, според мене последователен и завършен.

Бих искал да кажа няколко думи и за много добре намерената сценография, което не самовъздействува като описание, но в същото време е намерена една функционалност, и в същото време и смешна сценография, и функционална сценография.

ЧАВДАР ДОБРЕВ: И музиката също.

ЛЮБОМИР КАБАКЧИЕВ: Да, музиката също, макар че ми се стива, че е използвана след това, разбрах, че това е мотивът на "Екстрена, любезна, мож ли ме утеша", която е намерена в гротескен план също много интересно и ярко.

За артистите не бих искал да ги отделям, защото мисля, че всеки на своето място е намерил своята сила и като че ли аз лично бих отделил като представител на този стил, избран от режисьора, най-вече Кирил Кавадарков. За мене той тука е яркото постижение, особено в мъжкия отбор.

Аз съм съгласен с това, което др. Саев говори за Любчо Желязков и за Стефан Димитров. Белята е, че тези роли, както са и служебни у автора, според мене разпределението тука е трябвало да бъде в обратна посока. Такъв тип тезисни роли се играят от най-смешните артисти, за да може да се намери съответният баланс. А тука вече е много трудно да се намери. Аз го казвам така, че даже вече няма нужда да се коментира. Но бележката е права.

Така че отбелязвайки всичко това положително, бих искал да направя няколко бележки, които дано бъдат от полза.

Първо, премногото детайли, премногото акценти, натрупването на акценти води до изгубване на основния акцент. Ако в една роля непрекъснато всичко се акцентира, тогава няма големите ак-

центи. Ако в един спектакъл всичко е акцент и всичко е така, тогава няма големите акценти.

И според мене първото нещо, върху което др. Никола Петков трябва да помисли, е пречистване на многото детайли.

Тук се говори и аз съм съгласен с това, че се отиграва всяка реплика. Отиграването на всяка реплика, натрупването на много детайли на места за мене водеше до загубване на чудесния текст. И затова започнах с великолепия текст на Вазов, защото на места той ми се губи заради играта. Т.е. играта погубва великолепия текст на Иван Вазов.

Второто нещо, което искам да предложа, това е, за което Банчо говори. Първата част трае час и 42-3 минути, може би час и 45. Втората част трая, както е спектакълът, около 40 минути, 40-42 минути. Аз мисля, че даже изкуствено трябва да се намери пауза, да бъде отсечено на едно място като в криминален филм, на интересно, даже да няма завършек, и да се започне пак от същото място, за да се получат две равностойни части, особено ако се сгъсти така, както тука другарите говориха, което е необходимо, третата част. Аз не го знам точно кое е, но мисля, че трябва просто да се пресече някъде, за да се започне втората част и да се получи известна равностойност в композицията, защото тази композиция, както е сега, на мен лично ми натежава. Натежава композицията, натежават и детайлите, които даже на места почват да уморяват. И както се е смял зрителят, той трябва да излезе освежен от този спектакъл. Така трябва да бъде. А в никой случай уморен от дължината или от претрупаността.

В този смисъл аз отправям най-доброто пожелание към Кольо да го направи. Мисля, че само ще спечели така.

И последното нещо, което бих искал да кажа, е свързано с предупреждението, което направи Владо. Такъв род спектакъл изис-

ква абсолютна дисциплина актьорска! Шом тази актьорска дисциплина днес беше на места пропусната, аз бих казал само чеховата "Три сестри"...

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Това беше днеска за съвета.

ЛЮБОМИР КАБАКЧИЕВ: Да, за съвета е вероятно, но бъдете сигурен, че както има за съвета, така ще има и за публиката. В това съм абсолютно убеден.

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: То ще се увеличи.

ЛЮБОМИР КАБАКЧИЕВ: Да. Бих искал просто да се обърне много специално внимание на тази актьорска дисциплина, защото преминем ли една стъпка нататък, спектакълът свърши!

И вероятно това е всичко, което исках да кажа.

На добър час! Намираме се пред една яркост, която е интересна и необходима за нашия театър.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: С много от нещата, които колегите казаха, аз съм напълно съгласен. Трябва да имаме пред вид първо, че това е репетиция и че има още няколко дни - четири или пет представления има до премиерата. Това е първа среща с публиката, както разбирам, която носи известно отклонение, уточняване на поведение, на текст дори и т.н.

Напълно споделям това, което Банчо каза - че имаме хумор и смях, което е много важно. Искрен и заразителен. Среща с талантливи създатели на спектакъла, целия ансамбъл начело с режисьора. Изобщо тази повторна среща на театъра с режисьора и сценограффа - с Никола Петков и с него - носи и редица положителни моменти в цялостното развитие на театъра, нови идейни съвременни акценти.

Аз много харесах "Миллионерът". Мисля, че и тука се получава едно ново тълкуване на Вазов.

Казах Вазов и бързам да присъединя веднага гласа си

към всички, които имаха някакви критически бележки и съображения.

Аз не приемам по принцип всякакви отклонения от текста на пиесата, независимо от къде идат: дали ги е написал главният драматург или Банчо, или актьорите, или режисьорът.

БАНЧО БАНОВ: Този път не.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Не знам, аз просто разширявам кръга, за да разбере кой го е направил това. Внуци на Вазов не виждам тука

ОБАЖДАТ СЕ: Потомци.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Потомци сме.

ЧАВДАР ДОБРЕВ: Всички сме внуци.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Това не приемам. И мисля, че по тази линия на дописване, осъвременяване и пр. е една от най-големите слабости на спектакъла.

За да не повтарям това, което другите казаха, искам да обърна внимание върху следното. Спектакълът започва от един висок градус и за да се задържи на това ниво, и режисурата, и актьорите някакси трескаво отиват към търсене на изобретателност, към търсения. И докато в началото има създаване на атмосфера, имаме очертаване на някакви типове и характери, след това в третата част хуморът става събитие, става външен.

Мисля, че това е изневеряване на основния замисъл на режисьора и заедно с това и на автора. Така че аз дори мисля, ако съдим от това, което видяхме, че режисурата в третата част сякаш е оставила актьорите сами да очертават своето поведение, да си измислят характеристики, поведение, за да ни разсмеят, за да бъдат интересни, спектакълът става многословен сценически, бърбив става. Мисля, че това не е в стила на Никола Петков и в стила на театъра. Тази изобретателност, този блясък, тези неочаквани неща се загубват.

Тука и Кабакчиев, и Владо, и Жоро, и всички, които говориха, намирам за справедливи. Това е голям въпрос. Цялата трета част.

Характерът на хумора в спектакъла според мене съществено се променя. Може би това да е нещо случайно, защото е първа среща с публиката. Аз не мога да намеря точните причини за това. Но, другари, лош вкус, лош театрален вкус, направо искам да го кажа, се проявява в тази трета част. И като литературен текст, допълнително вкаран, и като разиграване, и като поведение, като начин на общуване с публиката, и т.н.

Тъй че тука който предложи - и Кольо сигурно ги има предвид тези неща - да се ...

ГЕОРГИ САЕВ: Назад към Вазов!

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Не само към Вазов, но и към първоначален замисъл на режисьора, да се оберат нещата, след като мина първата част на спектакъла, за мене беше всичко интересно, почнах да се уморявам, казвам ви. Почнах да се уморявам. Изглежда, че и артистите се умориха. Много се смееш и загубваш нещата. Вървят така в една обща посока и след това виждам как те наново искат да ангажират вниманието и тръгват по една външна събитийна посока, линия, което е изневеряване на собствените открития, на собственото намерение. И заедно с това се разрушава цялостният образ на спектакъла.

Това са неща, които са дори нормални в един такъв етап на работа. Ние тука сме приемали спектакли, които са били в плачевно състояние. Съвсем не става дума за това. И до премиерата спектаклите са се покачвали с една и с две степени нагоре, очиствани са много неща. Тъй че ние имаме най-добри оценки за това, което видяхме, и заедно с това съществени, сериозни критически бележки, които предполагам, че режисьорът споделя и вече е решил

как да приложи в спектакъла.

Това е. Иначе смятам, че спектакълът е навременен, и репертоарен успех, и пр. и пр., но Вазов трябва да се брани от най-висока гледна точка, от най-висок критерий, словото на Вазов.

ЛЮБОМИР КАБАКЧИЕВ: Прощавайте, в тази връзка може ли да допълня нещо. Имаме на сръбски една Виолета, ярко доведен докрай, имаме немски на Ванча, австро-унгария с немски акцент Герда Глоке, имаме на Динко Динев еврейски акцент. И като прибавим изкълчената реч на някои от българските, както е Антон, на места на цигански, става по-тежко. Нека да се помисли в тази посока.

НИКОЛИНА ЛЕКОВА: Аз за първи път гледах днеска спектакъла, дето се вика предварителни впечатления нямам никакви. Лично аз това фарсово решение, по което се донякъде спори дали е правилно или не, на спектакъла абсолютно го приемам. Първата част до антракта много се смях.

Разбира се абсолютно съм съгласна със забележките, що се отнася до чистотата на текста на Вазов, до пазене на спектакъла от повече, отколкото трябва импровизации, за да се запази мярката, вкусът и марката на нашия театър.

Абсолютно възторжено приемам изпълнението на Кавадарков и на Велко Кънев, на жените, които участвуват с много точното си актьорско присъствие като актриси, защитавайки тези образи. Даже приемам и Любчо Желязков, и Стефчо Димитров, въпреки че там е по-сложен въпросът, който се повдигна във връзка с тях.

Що се отнася до третата част, абсолютно съм съгласна с мнението почти на всички, че тази част действително трябва поне с 15 минути да се съкрати. И играта около изваждането на сандъкът, ваденето на всички там предмети от него, реакциите, които са доста еднакви около тях - всичко това може много, много да се съкрати действително, защото действително уморява се човек, вече не

вижда нови приспособления, хуморът се губи, глумата изгубва своя блясък.

И затова без много да съм мислила имам едно такова предложение. Не знам дали трябва изкуствено да се търси антрактът да бъде там, където предложи Банчо Банов, но първата част си имаше едно спускане на завесата. Може би там да бъде антрактът и ако се съкрати третата част, да остане това като втора част. Защото иначе имаше един такъв момент на финала на първата част, където нямаше антракт, който си беше точно като финал с песните, с ...

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Скандиранията.

НИКОЛИНА ЛЕКОВА: ... да. А иначе нямаше изработен финал. Не знам, помислете, но това ми е предложението.

На добър час.

Декорът и музиката ми харесаха. Смятам, че публиката с възторг ще приеме спектакъла.

Разбира се и аз съм за това - някои неща, които режисьорът усеща, че са в повече, да се поизчистят, за да добие още повече мярка спектакълът.

На добър час!

СЛАВКА СЛАВОВА: Аз идвах с известен страх да гледам това представление, с една такава мисъл - да не би режисьорът да се повтори, да не би актьорите да се повторят, да не би Велко Кънев да се повтори. Но за щастие не беше така. Много бях приятно изненадана от представлението, много се забавлявах до известна степен.

Много харесах, приятно бях изненадана от поправката на декора, защото си спомням какво приехме тука, а сега какво видяхме на сцената. Вече това няма нищо общо, с нищо не напомня на декора на "Миллионерът". И с много хумор, и с много виц е нап-

равил музиката др. Крум Табаков. Просто го поздравявам за това.

Сега по принцип какво бих искала да кажа?

В пиесата се казват две-три много страшни неща за нас, за българите! Ама много страшни неща! И аз мисля, че за да напише дядо Вазов глума, той го е написал, за да мине между капките това страшно, което казва. И мисля, че точно тука режисьорът много добре е уловил стила как да се каже това, как да се каже и на публиката, как да се каже и на сцената. Защото ако се отиде малко в по-сериозен план, може пиесата да ѝ ударят балтията и да кажат няма да се играе тази пиеса.

Много вярно е уловен стилът според мене от режисьора. Кое е това, което всички другари, които се изказаха до тука, ги е подразнило, подразни ме и мене?

Тази претрупаност. А тя откъде иде? Не знам, това е мой принцип. Аз мисля, че когато показваш просташина на сцената, когато показваш глупост на сцената, каквото и да показваш на сцената, то трябва да бъде показано изящно. Дори и когато пръскаш от едно шише, и то трябва да бъде изящно. А тука ми се струва, че тази изящност се нарушава. Един път духнат в пудрата, втори път духнат в пудрата, трети път духнат в пудрата! Един път си вдигна ръката с тази верига, втори път си вдигнат ръката, трети път, четвърти път, десети път си вдигнат! И претрупано, и недокрай изящно. Не е изящно за това, защото е претрупано.

Не е отбрано от десетте смешни неща едното смешно, както трябва да се подбере.

И в никакъв случай не бива да се допуска, върл враг съм на това, да се прибавя текст! Точният текст е толкова силен, толкова смешен, толкова страшен на места, че няма защо да се прибавя. Ако днеска започват да прибавят, какво остава за нататък вече, когато ще се развихри нашего брата, защото всеки актьор обича

да се кълчоти на сцената. И аз обичам да ви кажа. И малко мъчно човек задържа мярката. Но тука трябва много да се запази тази мярка. И най-вече да се обърне внимание на това - да не се говори излишен текст!

Намирам, че и при Кавадарков има прекалено много движения, прекалено, както казвате, отиграване на всяка дума, на черна на бяло, на студено, на топло, всичко се играе! И тогава става едновременно на мазня цялото и не можеш да разбереш къде има акцент, къде кое е по-важно, кое е по-неважно.

Тука режисьорът може това да го оправи за една, за две, за три репетиции, да окастри, да шлифова, да махне, да очисти. И като се очисти спектакълът от тази претрупаност, аз мисля, че ще стане много хубаво представление, защото точно този е начинът абсолютно верен според начин да се кажат тези истини, които се казват в тази пиеса - страшни истини за нас.

Намирам като всички други, че антрактът трябва да бъде, изкуствено ли ще го измислите, аз не съм много вътре в пиесата и не знам точно къде, но да се издърпа антрактът по-напред.

Прекалено ми е там с ваденето на нещата от куфара. Ей такива прекалени неща има, които като се махнат, ще очистят цялото представление.

Пожелавам на всички на добър час!

Ноче смях трябва да има и на нашата сцена, и в нашия салон, трябва да има! Стига вече плачове и трагедии по нашата сцена и в нашия салон! И това е най-радостното и най-приятното.

Великолепна е Бахчеванова! Изненадана съм от Ванчето Дойчева. Чудесна е Милена Атанасова. Тя най-накрая като че ли си намери мястото. Не е никаква трагичка, ами е точно за такива пиеси. Никакви героини, ами това трябва да играе тази Милена.

Мария е прелестна! Аз мислех, че тя ще се повтори, и

приспособления. Нищо подобно! Нищо не повтаря. Тя е прелестна!

Велко Кънев чудих се сега какво ще измисли това момче, за да бъде по-различен от всичко, което игра от "Милионерът". Ами той е съвсем друг! Той е между другото според мене един великолепен актьор.

БАНЧО БАНОВ: Перла!

СЛАВКА СЛАВОВА: И Кавадарков.

И съм съгласна с това, че тези две роли, които играят Стефчо и Любчо Желязков, просто за да се намери балансът, това, което липсва в ролята като текст, като обстоятелство, би трябвало да се потърси в някакъв актьор, който по сщината си го носи. Но тези двама актьори не го носят това.

Пожелавам на добър час на театъра, на представлението, на режисьора, на колегите, на всички.

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: Аз нищо не съм играл в това. Извинявайте, че трябва да се повторят някои неща. Абсолютно съм съгласен с това, което казват Каракашев, Саев и Славка.

Спомням си художествения съвет, когато разпределяхме пиесата. Почти накрая, може би директно се обърнах към режисьора, към Кольо Петков с такава една молба, не молба, а просто едно мое пожелание - нека да се върви по вазовия път. Той ми отговори: "Как иначе?! Само така!" А аз имам впечатление, че е станало именно иначе. Не мога да допусна това омърсяване на вазовия текст!

И трябва да ви кажа, че във втората половина, в третата част на спектакъла просто не се смях, уморих се и ми беше и малко тъжно, защото аз виждам в перспектива какво би станало с тези наши актьори по-нататък, ако се оставят така! То ще стане една буфонада, едни пресконтаци, едни работи, които са самоцелни, които са излишни, които не са смешни, които втръсват и омръзват и

уморяват публиката.

Трябва овреме - това е вече работа на режисьора - да умее да озапти някакви хората и да изчисти всички чужди текстове които са прибавени. И някакси да се внуши на нашите колеги, че трябва действително да имат творческа дисциплина на сцената. Не ме размиват тези евтини смешки мен. Мен ми е малко тъжно да ви кажа откровено.

И там, където съм се засмял някъде, засмял съм се на вазовия текст, защото Вазов няма нужда да го преправяме, да го допълваме, да го омърсяваме, да го кичурим. И някакси втората половина на спектакъла, третата част на спектакъла ми заприлича на прекалено претрупана елха, коледна елха, от което дървото се е изгубило, основата, борът, чистият бор.

И в това направление би трябвало да се поработи сериозно. Аз не знам дали ще стигне времето. Но не бива в този вид тази трета част да се представя така на публиката.

Просто, какво да ви кажа, дразни ме това, че има много текст прибавен, чужд, омърсен и т.н. Много, много, много самоцелни работи, които биха могли да се изчистят. И би станал един чудесен спектакъл, ако тези неща се тушират.

СЛАВКА СЛАВОВА: Нямайте опасения, че ще бъде по-малко свеж.

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: Ама напротив! Напротив, ще стане по-сменен, по-хубав, по-чист. По-чист ще стане. Разбира се. Защото Вазов навремето си спомням, когато се правеше алековия "Бай Ганьо" не си спомням кой беше, но съм запомнил една мисъл - когато е седнал Алеко Константинов да пише "Бай Ганьо", натопил е перото не в злъч, а с любов го е написал, не с цел да го омърси, да го оплеска, да го оцапа, да го покаже на света какъв е мръсник и гаден.

Имам чувството, че тука и Вазов е седнал с любов да опише тези наши нрави тогавашни и това нещо трябва да се извади на преден план на всяка цена.

Искам само да допълня нещо.

Декорът страшно много ми хареса. Той е в стила на Вазов, с тези табли, с мебелите и с това гнездо отгоре, което е сложено там. Много е български, много е наш, много е хубав.

А музиката на Крумчо е действително чудесна!

Това имам да кажа.

НИКОЛА ПЕТКОВ: И аз едно изречение да кажа в такъв смисъл - че сега, за да се възбуди енергията, духовната енергия на трупата, която реализира пиесата, трябва да се предложат, какво да ви кажа, разни условия за игри или пък игри. И сега като слушам и като гледам, виждам, че това е един така да се каже етап, който е кухня ли, как да кажа, подготовка на яденето, а яденето накрая трябва да се поднесе, когато вече всичко е увряло, прекипяло и пр. и пр.

И сега прави сте в това - наистина има една многотия и аз съм съгласен с вас и ще направя всичко възможно в тези дни да се прочистят работи, главно думички, които се слагат, илюстрации на думите, физически пояснения към текста, т.е. ще се потарая тези дни в разговори, в конкретни забележки и репетиция да прочистя това и да стане наистина едно представление забавно и това, което се цели да се направи.

Критиките и бележките бяха справедливи, на място и аз ще се възползвам от тях, за да довършим тази работа докрай, да може наистина да се прочисти това, да се филтрира.

А имаше и някои изненади днеска сутринта от това, че ние за пръв път се срещаме с публиката. Те се хвърлят в игра да се надиграват и имаше някои излишества от префорсиране, сцени,

които са минавали по-спокойно, сега изведнъж с натиснат педал.

Но това е естествено, това е един процес, който ще се успокои и ще си застане на мястото.

Прави сте във вашите изисквания и аз ще се постарая да доведем работата докрай, да има и едно единство - и стилистическо, и смислово, и като вкус, като аромат на представлението.

Работата продължава.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНО ИЗКАЗВАНЕ

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Ако няма други желъещи, тогава да приключим.

На мене ми се струва, че общо взето и режисьорът, както и изказалите се членове на художествения съвет, бяхме единодушни в отбелязването на положителните страни и на слабостите на спектакла.

Действително с този спектакъл се решава първо една важна репертоарна задача на Националния театър. Става дума за единствената ни българска пиеса през този сезон и става дума за патрона на Националния театър. На трето място става въпрос за една комедия. Ние вече от години наред отбелязваме, че на голямата сцена на Националния театър е необходимо да присъствува не така просто утежнената, иронична, трагедийно решена комедия, но просто истинският бликащ смях.

Аз смятам, че Кольо Петков е успял да долови една оправдана стилистика на творбата, успял е да разкрие идеите, които носи това произведение, теми за нищожеството, за достойнството на човека и т.н.

Струва ми се, че тука той като режисьор разкрива таланта комедийния талант на актьорите в Националния театър.

От друга страна, добре е, че той и като режисьор, а и не позволява на актьорите да се повтарят в сравнение с работата на малка сцена "Милионерът".

Явно е това присъствие на един режисьор, който възбужда импровизационното чувство на актьорите, усета за комедийното, който успява да организира цялостта. Тука му помагат безспорно завоеванията и на художника, и на композитора. Аз смятам, че и музиката е много функционална, и декорът, и те помагат вече и за нещо друго, което е също достойнство на постановката - един национален колорит, да се доловят бих казал вече черти, по-трайни черти от психологията на дадени слоеве и ако щете даже на българина.

Можем да говорим за редица слабости в първа или във втора част, това няма значение особено. Става въпрос може би за едно огъстяване на ритъма. Но аз мисля, че третата част на спектакъла в този вид не може да бъде показана на премиера. Това е общото мнение. И тука аз ще моля отново Кольо Петков накрая да се изкаже. Но такава трета част безспорно ние не може да я покажем на публиката.

Аз мисля, че Никола Петков е твърде наясно, тъй като той тези дни именно потърсва и нови, той намери и съкращения. Вчера да кажем той много сби и ритъма, и премахна редица от тези приспособления, но за съжаление усеща се една съпротива у актьори, които вероятно са се влюбили в това, което са търсели досега. Но тук трябва да се разбере, че става дума за национален театър и компромиси не може и не бива да има. С такава трета част пред публика ние не можем да отидем. Това е първото.

Става въпрос за това, че в тази трета част има прекалена претрупаност, има огрубяване, което води към директност, а директността води към едно такова внушение за това, че неинтелигентни

актьори общо взето играят едни хора с неинтелигентно присъствие на сцената. Това го няма в първата и втората част и това решително трябва да се избегне.

Тука става дума за решително сгъстяване.

Що се отнася до текста, ние би трябвало да задължим художественния съвет, режисьора и драматурга Банчо Банов всичко да се върне към оригиналния вазов текст. Прибавки естествено не могат да има. И пред нас разбира се Банчо Банов отговаря пред ръководството на театъра да се спази това изискване на нашия художествен съвет.

Сега вече с веригите това решение ще трябва да си остане, то не може да бъде променено, но трябва да бъде много функционално. Тука както се говореше за загатването на нещата, за това да не се повтарят и т.н. и т.н. - това са очевидни неща.

Аз мисля, че самият режисьор днеска даде за последен път воля така да се каже да се изживее този комплекс у някои актьори, тъй като вчера просто имаше бунт против него от тяхна страна. Даже аз присъствувах на репетицията. Спряхме репетицията и казахме, че в един театър трябва да има дисциплина. Те играеха нарочно забавено, неинтересно, за да покажат, че такива съкращения в същност са против така да се каже яркия хумор и комедиантство ли, какво да ви кажа, на тази постановка.

Следователно първа и втора част сигурно по-нататък ще бъдат и сгъстявани, и поправени. Аз смятам, че в тези четири представления, които имаме, а не става въпрос даже за четирите, а става в същност въпрос за утрешното представление, тъй като режисьорът, пак повтарям, вече има своите съкращения за утре на пресконференцията пред журналистите. Ние ще трябва да отидем към този неумолим закон на сценичната хирургия.

Това са нещата, които аз имам да кажа, като отново искам

да отбележа разбира се, че всичко това е в полза на големия успех и на режисьора, и на актьорите в първата и втората част на спектакъла. Става дума тази трета част да бъде просто венец на представлението.

Ако има някои възражения срещу едно такова решение бих казал?

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Искам да поясня нещо, което не стане ясно тука. Има ли репетиции, защото това нещо само на представления не става. Ние сме от дълги години в театъра и знаем, че това нещо само на представления и от казване преди представлението "тука махни това, тука махни онова" не става.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Аз искам да ви кажа, че другият вариант според мене е репетиран.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Тука според мене трябва да се положат усилия.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Съкращенията на Кольо Петков...

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Според мене трябва да се тури една репетиция една сутрин, където да се репетира само третата част.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Да.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Където режисьорът спокойно да си го направи това.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Тука Каракашев поставя много сериозен въпрос. Има ли възможност за такава репетиция. Тука е др. Панков. Аз просто не съм запознат достатъчно с тези неща.

АЛЕКСАНДЪР ПАНКОВ: Само в понеделник.

НИКОЛИНА ЛЕКОВА: Късно е.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Само в понеделник. Вижте какво сега. Ако е нужно...

РАЧКО ЯБАНДЖИЕВ: Може да се отложи премиерата, за да се направи представлението.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Не, аз смятам, че да правим такъв прецедент няма да го направим - да отлагаме премиерата. Много по-удобно и много по-резонно е даже ако щете да се дойде допълнително на работа, но да се осигури тази репетиция.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Според мен става въпрос за сценическо прередактиране на един значителен епизод от спектакъла, който няма да стане така, както обикновено правим.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Да, ясно.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Както е и в другите театри - режисьорът казва: "Слушай, това да го махнеш там, това да го махнеш там" и т.н. Това не става така.

БАНЧО БАНОВ: В неделя според мене не трябва да има спектакъл. Другата неделя ще се играе. Билетите ще се презаверят.

ГЕОРГИ САЕВ: Нека да се изкаже режисьорът. Режисьорът ще каже как ще стане.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Ясно, нека да се изкажат всички.

Преди да се изкаже режисьорът, аз също смятам, че е абсолютно необходима една репетиция. Но кога да бъде? Дайте да решим сега.

НИКОЛА ПЕТКОВ: В неделя сутринта.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Другарю Панков? Възможно ли е това? Аз понеже не зная тези неща.

АЛЕКСАНДЪР ПАНКОВ: Възможно е, обаче продаденото представление трябва да се презавери за другата вечер. Всичко е продадено.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Вие ще решите сега. Аз нямам опит в тези неща.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: Вижте, утре сутринта има с публика. Утре вечерта има с публика. Събота не играят. Неделя, ако има репетиция, то нормалното е тя да бъде утре сутринта, а пресконферен-

цията, когато ще се поканят хората, в неделя да заповядат на представлението. Защото утре да се репетира, вечерта да се играе, в неделя сутринта да се играе е по-разумно, отколкото три представления да се изиграят, пък след това да се прави репетиция.

СЛАВКА СЛАВОВА: По-разумно е да има мегдан хем да се поправи, хем да се провери как е поправено.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Чакайте, а кога да бъде пресконференцията?

СЛАВКА СЛАВОВА: В неделя. Последното да бъде пресконференция.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: А на какви места ще седнат?

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: То не е продадено докрай. Ще запазят места. Не е продадено цялото. Имат трудности с продажбата сутринта. В неделя сутринта да бъде пресконференцията. А може и петък вечерта.

ОБАЖДАТ СЕ: Има мач.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Правилно, няма да дойдат хората.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: В петък няма мач. Има чествуване на Гяуров.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Дайте да решим сега. Кажете кое е най-разумно. Вие имате по-голяма практика. Кажете кога да бъде Кольо, кажи.

БАНЧО БАНОВ: Утре да няма пресконференция.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: А кога да бъде пресконференцията?

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Това е втори въпрос.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Той е въпрос, защото ние трябва да го решим, ние нямаме време.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: В неделя сутринта пресконференцията.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: В неделя сутринта. Значи вземаме решение утре репетиция, в неделя сутринта - пресконференция.

Смятах да ходя за риба, но няма да отида и аз. /Веселост

СЛАВКА СЛАВОВА: Сега най-лесно се оправя. И сега се качва със 100 степени.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Значи решаваме утре сутринта репетиция, неделя сутринта пресконференция. Др. Панков отговаря сега като присъстващ с Григоров да се договорят и да го направят това нещо.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: И нещо да допълня, Чавдаре. Понеже имаме трудности с продажбата на сутрешното представление, то не беше продадено, евентуално да стане така: продадените билети продадени, а пропуските да вакат за неделя сутринта.

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Добре.

ДОБРОМИР ПЕТРОВ: Аз преди няколко години гледах един театър, един спектакъл, на който просто завидех, просто се радвах на един такъв титан, както да речем е нашият Вазов, Гьоте, "Паннаирни разкази" ли се казваше, нещо такова, от трима изпълнители една жена и двама мъже, където ме удиви тази изключителна виртуозност бих казал, актьорска виртуозност на едрия щрих, т.е. карикатурата, ако вземем на характерите, свободата, с която е написал Гьоте в кабинета си бих казал такова нещо. И имах чувството, че гледам играта на молива, на характерите, на крайностите, ако щете на... Просто завидих на този спектакъл и си викам: гледай какво нещо! Един голям титан да си играе с много голяма свобода без никакви такива съображения или никакви канони на изграждане и т.н.

И сега, когато почнахме да правим този спектакъл, просто мислех, че това нещо е най-точното да намерим тази също игра на молива на Вазов вътре, как той усеща нашия характер, българина с всичките му кусури, цветни, красиви и т.н.

Сега тук е въпросът разбира се, и аз съм съгласен с това.

за интелигентното представяне на нещата. Но мисля и друго - да не би пък до такава степен да сковем и да загубим прелестта на това нещо. Зашото това е гордост според мене един голям титан да покаже, че и нашата нация може да стои над всички неща. Това е и силата на една нация според мене.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: Едно предложение. Кольо, дали е възможно утре, доколкото аз разбирам, ти ще правиш...

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Извинявайте, аз предлагам сега в моята стая Банчо Банов, Васил Стойчев и Лекова да се съберем, за да уточним нещата.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: По отношение на спектакъла и на репетицията. Понеже е обявена пресконференцията, раздадени са пропуските. Ако ще се променя и ще се работи само третата част, възможно е даже репетицията да започне от 8 и половина утре с третата част, а някъде в 11 часа да започне спектакълът. Ще му стигне ли времето? Цялото време е два часа и половина.

ВЛАДИМИР КАРАКАШЕВ: Ще дойдат хората, ще ги върнете и ще кажете "елате слес час и половина"!

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ: Закривам заседанието.

/Закрито в 14,05 часа/

ПРЕДС. ЧАВДАР ДОБРЕВ:

/Ч. Добрев/

СТЕНОГРАФ:

/Л. Лазов/